

Sygn. akt II CSK 809/14

POSTANOWIENIE

Dnia 14 lipca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jan Górowski

w sprawie z powództwa A. K.
przeciwko E. P.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 14 lipca 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu
z dnia 10 lipca 2014 r., sygn. akt X Ga 273/14,

**odrzuca skargę kasacyjną i zasądza od powódki na rzecz
pozwanej kwotę 1800 (jeden tysiąc osiemset) złotych tytułem
kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W procesie skarga kasacyjna przysługuje co do zasady od wydanego przez sąd drugiej instancji prawomocnego wyroku lub postanowienia w przedmiocie odrzucenia pozwu albo umorzenia postępowania kończących postępowanie w sprawie, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej (art. 398¹ § 1 k.p.c.). Przyjęte w przepisach szczególnych ograniczenia dostępności skargi kasacyjnej uzasadniane są różnymi względami, opartymi na kryteriach przedmiotowych (*rationes materiae*), albo też na kryteriach kwotowych (*rationes valoris*). Jedno z ograniczeń przedmiotowych skargi kasacyjnej zostało zawarte w art. 398² § 2 pkt 1 k.p.c., wedle którego skarga kasacyjna w sprawach o czynsz najmu lub dzierżawy jest niedopuszczalna.

Przedmiotem procesu cywilnego jest roszczenie procesowe, na które składa się treść żądania (np. o zapłatę określonej kwoty) i okoliczności faktyczne uzasadniające żądanie (podstawa faktyczna żądania). Tak określone roszczenie procesowe formułuje powódka w zasadzie w pozwie (art. 187 § 1 k.p.c.) i decyduje ono o rodzaju sprawy. Na tak ukształtowany rodzaj sprawy nie ma natomiast wpływu charakter zarzutów, którymi broni się pozwany. Jeżeli zatem przedmiotem żądania pozwu jest zasądzenie określonej kwoty tytułem czynszu najmu na podstawie umowy najmu łączącej strony i taka jest podstawa faktyczna i prawna rozstrzygnięcia Sądu, to jest to sprawa o czynsz najmu, w rozumieniu art. 398² § 1 pkt 1 k.p.c., bez względu na rodzaj i charakter zarzutów, którymi w sprawie bronił się pozwany (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 11 marca 1999 r., III CZ 9/99 i z dnia 3 lutego 2012 r., I CZ 4/12 niepubl.).

Poza tym, sprawą o czynsz najmu w rozumieniu art. 398² § 2 pkt 1 k.p.c. jest sprawa, która dotyczy obowiązku płacenia czynszu, jego wysokości oraz istnienia zobowiązania z tego tytułu (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 17 kwietnia 1998 r. II CKN 587/97, OSNC 1998, nr 12, poz. 213), a zatem także sprawa, w której przedmiotem roszczenia jest np. zwrot uiszczonego czynszu w związku ze złożeniem przez powoda oświadczenia woli o uchyleniu się od oświadczenia woli złożonego pod wpływem błędu (por. postanowienia Sądu

Najwyższego z dnia 2 października 2014 r., IV CSK 71/14, LEX nr 1532842 i z dnia 8 października 2014 r., IV CSK194/14, LEX nr 1515397).

Nie ulega wątpliwości, że powódka dochodziła w sprawie między innymi zwrotu uiszczzonego czynszu najmu w kwocie 41 968,25 zł. W tym zakresie skarga kasacyjna jest niedopuszczalna na podstawie art. 398² § 2 pkt 1 k.p.c., a w pozostałej części, ze względu na nieprzekroczenie ustawowego progu określonego w art. 398² § 1 k.p.c.

Biorąc to pod uwagę, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c. odrzucił skargę kasacyjną.